

faae Brygl. Jeg har set et Par Forhør engang ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, hvor de Sigtede, efter i omtrent et halvt Aar, hver Gang de fremstilledes for Retten, at have negtet, hvad der blev anket over, pludselig fremstode, som det hedder til en Politirapport og bekendte Alt, hvad de havde negtet det halve Aar. Det er en ganske mærkelig Ting, at man efter saa lang Tids Negtelse pludselig kan blive tilbøielig til at tænke sig om og erklære, at man nu er kommen til Sandheds Erkendelse. Jeg har et Par Gange set noget Saadant, og jeg er overbevist om, at Dommeren i disse Tilfælde hverken har banket de Paagjældende eller sagt, at de skulde have Bant — det kunde ikke falde mig ind at sige den Slags Ting, det siger en dannet Mand ikke — men naar Dommerne har faaet den Opfattelse, at det er et Bæst, han har for sig, som hører under kriminel Tiltale, saa mærkes det af de Folk, der have med ham at gøre, af Politibetjente o. s. v., og saa tages der fat paa ham for at faa ham til Bekendelse, og saa kan det hændes, at den, der $\frac{1}{2}$ Aar har holdt fast paa en bestemt Forklaring, efter en vis Tid pludselig kommer til Sandheds-Erkendelse og siger: Nu vil jeg bekende, hvad jeg har negtet hele Tiden. Jeg tror altsaa, at hvis man vil gaa til partielle Reformers af Retspleien her i Landet, hvad jeg tror, at der er nogen Anledning til, saa skal man tænke paa den kriminelle Forunderjøgelse og skaffe Midler imod Ulemperne ved den. — Der er en enkelt anden Ting, jeg vil gjøre opmærksom paa: det er det umaaelige Ukjendskab til Rettergangsformerne, som man finder indenfor de lavere Samfundsklasser, og som jeg tror, at det Offentlige noget medvirker til at vedligeholde. Det viser sig f. Ex. i Masser af Tilfælde, at Folk med den her i Landet almindelige Skoleundervisning, som have været optagne af legemligt Arbejde i mange Aar, ikke vide, hvad Forskjel der egentlig er, naar de stævnes som Sigtede i en Sag eller som Vidner. Fra Kriminalretten faae de i begge Tilfælde udleveret en lille blaa Seddel, som Intet siger derom, og naar de komme derop, foreholder Dommeren dem i begge Tilfælde, at de have den samme Pligt til at sige Sandheden. Jeg har havt et saadant Tilfælde. Det var en privat Politisag, der angik Injurier, og hvori en Høstermadam, som var en ret stikkelig Kone, var kaldt op. Naaget hun vidste Bæst og bagefter sagde, at hun havde ærgret sig sort over Sagen, sagde hun, da hun kom op i Retten, at hun gav sig ikke af med Sladder, hun passede sin Forretning,

og hun havde ikke hørt Noget. Sagen var, at da hun var bleven tilsagt til at møde i Retten, gif hun til sin Nabo, en Spæthøfer, og sagde: Hvad skal jeg gjøre? Og han svarede: Sig Du bare, at Du har Ingenting hørt; det gjorde jeg, da der var Tale om noget Al, jeg havde solgt, og det klarede jeg mig brilliant paa. Den Sag, hun skulde afgive Forklaring i, dreiede sig om Injurier mellem to Kvinder, som hun havde hørt, men hun sagde: Jeg vilde ikke staa som en Sladdertjælling, jeg troede at blive simpel ved at være med i deres Sladder; thi de to havde skjældt hinanden ud for adskillige Ting, som det ikke vilde være ganske parlamentært at gjentage. Jeg tror, at der fra det Offentliges Side kunde gjøres ikke saa ganske Vidt i denne Henseende, og at det vilde være heldigt, om man kunde komme ind paa — jeg veed vel, at der reises juridiske Betæneligheder derimod — at gjøre Forskjel paa Stævning som Vidne og Stævning som Sigtet, saa at man udtryffeligt ved en Paategning paa Seddelen betegne, om det er en Stævning som Vidne eller ikke. Jeg tror, at der foreligger adskillige forkerte Forklaringer paa Grund af manglende Forstaaelse heraf, og jeg tror, at det er absolut Nødvendighed at sride til Kontrolmidler overfor den kriminelle Retspleie. Dette at ansætte særlige Retsfrivere, tror jeg ikke, er den rigtige Kontrol. Jeg tror, at det vil blive en altfor dyr og besværlig Kontrol, og at man ikke derved tilsværlig vil vise, hvad man tilsigter, nemlig at høre Tiltiden til Retspleien her i Landet. Dette kan ikke opnaas ved, at man indfører en Kontrol af Embedsmænd med ganske lige stillede Embedsmænd. Har den Tanke først bredt sig, at man søger at fremkalde Tilstaaelser, og er Tanken om en uretmæssig Fremkaldelse af Tilstaaelse bleven almindelig — der er jo noget Sørgeligt i, at i de sidste Aaringer ser man i hver anden Sag, der kommer frem, at Folk tilbagekaldte deres Tilstaaelser — saa ser man, at der kommer forbausende Ting frem om, hvad der er tilført Protokollen, og hvad der ikke er tilført den. Der er en anden Ting, jeg vil gjøre opmærksom paa, og hvori jeg tror, at Dommerne ere uden nogensomhelst Skyld — det ønsker jeg udtryffeligt at accentuere — og det er den, at Dommerne her til Lands have en uhyggelig Tilbøielighed til at affatte Forbryderens Tilstaaelse netop saaledes, at den passer med Straffelovens Ord. Jeg har en Gang været indstævnet i en Sag, der dreiede sig om et Bedrageri ved Bantsætning af Dyrer, foretaget af en Arbeidsmand her fra Byen. Det Første, jeg hørte, da jeg kom